

UIT... DE SCHEEPSKIST

Het is avond. Jelle, de baas van het museum sluit de deur.

Maar gauw naar huis, denkt hij.

Morgen wordt het een drukke dag met al die kinderen.

Even later is het doodstil in het museum, maar niet voor lang.

Er kraakt iets op de bovenste verdieping, het komt bij de oude scheepskist vandaan.

Héél voorzichtig gaat het deksel omhoog.

Langzaam verschijnt het hoofd van een oude man.

Op zijn hoofd staat een gekleurde muts met een veeren aan het hoofd zit een lange woeste baard.

‘Nou, daar ben ik dan’, kreunt hij, Na eeuwen eindelijk terug in Hindeloopen’.

Toen heb ik mijn oudste broer Nicolaas nog geholpen met het rondbrengen van de pakjes.

Wel handig, zo’n vliegende kist, maar wel wat weinig ruimte.

Deze keer geen gedoe met cadeautjes.

Ik ga lekker Hindeloopen in, eens kijken hoe Hindeloopen er nu uit ziet.’

Jelle stapt stevig door.

Hij heeft nog snel een grote zak pepernoten gekocht.

Als hij haast bij de fontein is, blijft hij staan, hoort hij daar geen voetstappen?

Opeens staat er een vreemde man voor hem.

Hij zwaait met zijn fluwelen muts en zijn ogen spatten vuur.

Zijn lange baard zwiebert van links naar rechts.

Woedend wijst hij naar de fontein. ‘Wat is dit voor raar ding?’ roept hij boos.

‘Waar is de boerderij die hier vroeger stond?’

Hoe kom je aan die pepernoten? Niet bij de drie bakkers, die zijn ook al foetsie!’

‘Www....wie...wie ben jij’, stottert Jelle.

‘Sint...Sinterklaas? Of eh.... Pieterbaas? Lijkt er niet op.’

‘Alle twee mis!’ brult de man.

‘Ik ben Nicko de Laatste, de jongste broer van Nicolaas en ik breng **geen** pakjes rond, begrepen?’

‘Nnnnee...eh....ja’, antwoordt Jelle bang.

‘Kun jij lopen?’ vraagt de man, Jelle knikt van ‘ja’.

‘Mooi, dan breng jij mij rond door Hindeloopen.’

Jelle loopt en loopt en de man wordt bozer en bozer.

‘Waar is de autogarage? En de kalkoenen? Het weeshuis is ook al weg.

Ze hebben ook een stuk van de kerk gesloopt.

Waarom liggen er geen vissersboten in de haven?

Ik zie ook geen vrouwen die in de leugenbank uitkijken over zee.

De synagoge is er ook niet meer, de oude school is iets heel anders nu.

Wat een toestand!

'Ik kan er ook niks aan doen', fluistert Jelle, er is heel veel veranderd in Hindeloopen'.
Maar... in het museum hebben we nog wel oude foto's van hoe het vroeger was.'

'Daar heb ik niets aan,'bromt Nicko.

'Is Hindeloopen nog wel leuk om in te wonen?'

'Hindeloopen is een fijn stadje wel wat druk in de zomer met al die toeristen, maar goed voor de kassa van het museum' zegt Jelle.

Ze zijn weer aangekomen bij het museum.

'Wat nu?' vraagt Jelle.

'Ik ga terug naar mijn kasteel in Beieren ik houd niet van Spanje mij te heet' zegt Nicko. Bedankt voor de rondleiding en voor de pepernoten en doe de Hindeloopers de groeten.'

Weg is Nicko de laatste.

Jelle kijkt verdwaasd om zich heen, wat doet hij hier nog zo laat bij het museum?

De volgende dag ontdekt hij iets vreemds .

Het deksel van de oude scheepskist staat open.

Op de bodem liggen een fluwelen muts met een veer.

Een lange baard en...een handjevol pepernoten!